

Iva Gecková, ilustrace Michal Sušina

STRÝČEK VENDELÍN, CHLUPATÝ MELOUN

bambôok®

Iva Gecková, ilustrace Michal Sušina

STRÝČEK VENDELÍN, CHLUPATÝ MELOUN

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

**Strýček Vendelín,
chlupatý meloun**

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7026. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 136
Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

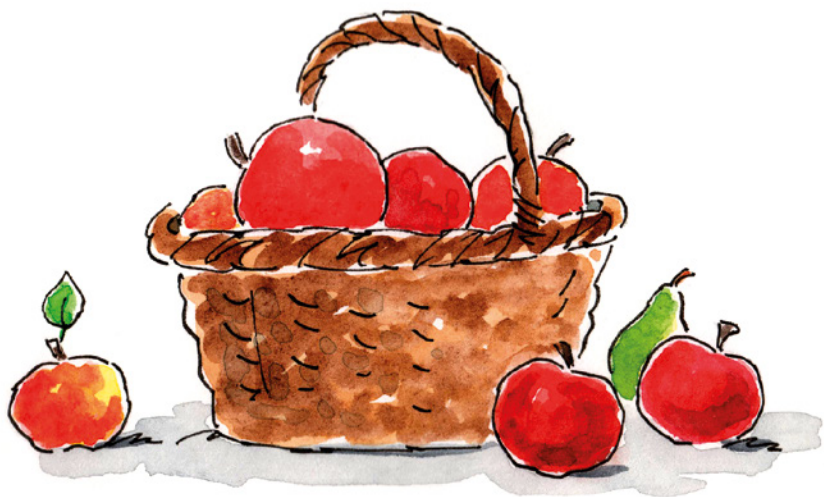
© Grada Publishing, a.s., 2018

ISBN 978-80-271-2307-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-2306-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-0752-0 (print)

Obsah

1. kapitola: Zahradnictví ve Žlutých Polích	7
2. kapitola: Citronomandarinkovník	15
3. kapitola: Rubín, Diamant a jabloně	21
4. kapitola: Pan Kozel a jeho řidičské dovednosti	30
5. kapitola: Plachý scindapsus	37
6. kapitola: Kamarádka Šárka	42
7. kapitola: Výcvik Hrušky	49
8. kapitola: Ve vile	56
9. kapitola: Malé přání paní Černé	63
10. kapitola: Teď to bude napínavé!	70
11. kapitola: Pan Kozel tlumočí nabídku	77
12. kapitola: Nečekaná návštěva	87
13. kapitola: Gumový medvídek	96
14. kapitola: Druhá návštěva	103
15. kapitola: Meloun je pryč!	112
16. kapitola: Bohužel, nejsme v pohádce	117
17. kapitola: Rubín zasahuje	124
18. kapitola: Několik událostí v tu samou chvíli	129
19. kapitola: Chlupatou zeleninu už nikdy!	134
KONEC?	136

1. kapitola

Zahradnictví ve Žlutých Polích

Gala stála u obrovského dubového stolu v zahradnictví svého strýčka Vendelína, opatrně přesazovala rostlinky karafiátů a macešek do větších květináčků a vůbec jí nevadilo, že má nehty od hlíny úplně černé. Nevzala si, ostatně jako nikdy, pracovní rukavice, ačkoliv jich strýček v její malé velikosti nakoupil na léto asi dvacet párů a první z nich jí připravil k jejímu pracovnímu nářadí.

Milovala totiž hlínu, její měkkost, vůni a sypkost, a kdykoliv mohla, využila příležitosti se v ní pořádně porochnit. Těch příležitostí měla jako dcera jednoho zahradníka a neteř druhého nepočítaně.

Zahradnictví Svačina, to byl pojem jak v Praze, kde Gala žila se svojí rodinou, tak na Moravě ve Žlutých Polích, kde žil zase strýček Vendelín.

Právě u něj teď Gala trávila třetí den letních prázdnin a před sebou měla ještě nejmíň třicet takových dní. Den jejího odjezdu do Prahy nebyl totiž pevně stanoven, takže bylo docela dobře možné, že se její pobyt u strýčka protáhne až do 31. srpna. Při té myšlence se Gala usmála. Ne že by se jí po rodičích a mladší sestřičce nestýskalo, to ne, myslela na ně každý večer, než usnula, a posílala jim v myšlenkách tisíce objetí a polibků. Stejně si skoro každý den telefonovali nebo se viděli přes skype, takže se nedá říct, že by od sebe byli úplně odloučeni, ale byla ráda, že může po namáhavém a dlouhém školním roce v hlavním městě změnit prostředí

a odpočinout si u tety a strýčka. Doma mohla samozřejmě taky odpočívat, ale určitě víte, co máme na mysli. Prostě u tet a strýčků je to všechno takové... jiné.

Večer se můžete dívat na televizi, jak dlouho chcete, k snídani vám teta upeče palačinky a jindy zase vafle, na což v době školy nikdy není čas. A taky se nemusíte učit, dělat si úkoly, připravovat referáty nebo ztrácet čas s povinnou četbou.

Tohle všechno se jí honilo hlavou, když vdechovala zemité aroma hlíny a svěží vůni jasně zelených rostlinek, jejichž stonky a lístky byly tak křehké, že si musela dávat opravdu pozor, aby je nepolámala. Už měla přesazenou skoro polovinu sazeniček a těšila se, že až práci dokončí, bude se strýčkem řízkovat túje a cypřiše.

Jak už jsme řekli, stála u velkého dubového stolu, zabírajícího skoro polovinu místnosti mezi prodejnou a skleníky na rozlehlé zahradě. Tato místnost, které někdy říkali sázecí místnost, byla jakousi spojnici mezi obchodem a samotným zahradnictvím, ale zákazníci už sem přístup neměli. To jen teta nebo strýček a samozřejmě i Gala. Vysévali tady semínka, přesazovali rostlinky nebo balili zakázky pro velkoodběratele. Místnost byla celá prosklená, takže vypadala jako zimní zahrada. U stropu pěstovala teta v závěsných nádobách kapradí, bromélie, parožnatky a orchideje. Na policích, pokrývajících celou jednu stěnu, množila zase ananasy a mřovce. U další prosklené stěny, ve které byl vchod ke skleníkům a velké zahradě, stály dřevěné boxy plné hlíny, v nichž strýček pěstoval sladké vodní melouny.

Podlaha byla vyskládaná ze starých dlaždic okrové barvy, kterým se říká půdovky, a strýček je našel vyházené za zahradní zdi. Jejich povrch byl nerovný, takže stůl měl všechny nohy podložené dřívky, aby se neviklal.

Gala se břichem opírala o stůl a pokračovala v práci. Mrkla na velké hodiny zavěšené na postranní cihlové zdi s policemi. Ukazovaly pár minut před jedenáctou. Ha, brzy bude oběd, pomyslela si. Konečně. Už nejméně hodinu ji za nos tahá vůně, která se line z domu. Včera se s tetou dohodla na vepřové roládě s bylinkovou nádivkou a bramborové kaši a už pomalu začínala mít hlad. Za chvíli se určitě s mohutným duněním a supěním přiřzene strýček Vendelín a rázně zavelí, že je čas jít se pořádně nablábnout, uchechtla se. Vzpomněla si na svůj příjezd a na rozhovor, který spolu vedli, když ji strýček vezl z nádraží.

Strýček Vendelín... Pokaždé když ho uviděla, měla pocit, jako by zase o kousek vyrostl. Stejně jako její tatínek to byl muž vysoký a statný, nikoliv ale tlustý postavy. Gala odhadovala, že měří okolo dvou metrů. Když šel, trásla se pod ním země a ze zdi odpadávala omítka. Kudrnaté vlasy měl černé jako uhel a stejně tak vousy, které mu rostly skoro po celém obličej i krku. Když se usmál, objevily se jeho zářivě bílé velké zuby a ozval se srdečný smích. Strýček Vendelín se smál rád a hodně a nejvíce svým vlastním vtipům. Nutno říct, že byl opravdu legrační. Gala se nikdy nasmála tak, jako když byla s ním. Právě proto se na každé prázdniny u něj a tety vždy tak těšila. Její tatínek byl sice taky zábavný, ale když pán bůh rozdělával humor, Martin si přišel s malým košíkem a Vendelín přijel s nákladákem, jak s oblibou strýček říkal. Smysl pro humor a nadsázku měli Gala s Vendelínem společný, takže vše v jejich

vyprávěních bylo veliké, obrovské. Psi vážili tři sta kilo, mouchy létaly rychlostí osm set kilometrů v hodině, z Ostravy do Opavy se jelo nejméně šest hodin a záchodem při každém spláchnutí protekly hektolitry vody.

Když Gala vystoupila na malém nádraží ve Žlutých Polích, postava strýčka byla nepřehlédnutelná. Chvíli stála na peróně a prohlížela si jeho kostkovanou košili a montérky se spoustou kapes, které jí na něm připadaly zase o číslo menší než minulý rok. Strýček na opačné straně nástupiště si Galu také přeměřoval. Po chvíli roztáhl náruč, zazubil se a to byl pokyn pro Galu, aby se i s velkou taškou přes rameno rozeběhla, až jí dlouhé blondaté vlasy vlály ve větru, a se smíchem mu skočila do náruče.

„Strejdo, ty jsi zase větší než minulý rok! Jak to děláš, že pořád rosteš?“

„A ty jsi zase menší než minulý rok! Jak to děláš, že se pořád zmenšuješ?“ popichoval ji strýček a šimral ji plnovousem po tvářích.

„Dost! To stačí! Budu mít úplně odřenou tvář! Chudák tetička Květa,“ smála se Gala a seskočila na zem.

„Teta si nestěžuje,“ podrbal se Vendelín na bradě a popadl sportovní tašku, která v jeho rukách vypadala jako taštička pro panenku, a s takovou lehkostí ji i nesl.

„A proč nepřišel i Rubín? Minule na mě čekal s tebou...“

Strýček si povzdechl.

„Ále, Rubín... Našel si známost a teď se doma moc nevyskytuje. Běhá za ní každý den. Naposledy jsem ho viděl někdy minulý týden, už skoro ani nevím, jak vypadá.“

„Aha, to jsou mi teda novinky,“ podivila se Gala.

Obešli nádražní budovu, za níž bylo nevelké parkoviště. Zhruba uprostřed trůnil strýčkův automobil – hranatý staříčkový džíp s žebrovanou maskou, v slušivé khaki barvě. Byl to veterán z druhé světové války, kterého ani ne sedmnáctiletý strýček objevil se svým mladším bratrem v rozlehlé zahradní boudě starého Macourka. Auto bylo v žalostném stavu, mělo rozbitá světla, zpuchřelé gumy, sedačky rozdrápané od slepic, které si z něj udělaly kurník a léta v něm snášely vajíčka. Bratři Macourka uprosili, aby jim ho prodal, ale trvalo další rok, než si na něj našetřili peníze z letních brigád, kdy celé prázdniny pracovali skoro jako otroci v místních jablečných sadech. Když jejich táta viděl, že to synové vzali opravdu vážně, dokonce jim i nějakou částku přidal a druhé léto si kluci s velkou slávou dojednali traktor, který jim veterána dotáhl až domů na dvůr. No a pak nedělali nic jiného, než že auto opravovali, sháněli součástky všude, kde se dalo, něco si vyráběli sami doma v dílně, kutili, leštili a vůbec dávali tu rachotinu do kupy.

A starý veterán jako by si vážil jejich péče. Když poprvé s velikým napětím nastartovali, motor zabafal a krásně, i když dosti hlučně, předl jako rozčilený kocour. Auto je nikdy nenechalo ve štychu, jak se u takových starých ojetin často stává, a vždy se na něj mohli spolehnout. Když Martin odcházel z domova na studia do Prahy, kde pak i zůstal, padla nepsaná dohoda, že auto zůstane ve Žlutých Polích. Jak by se také s takovým vozem po Praze pohyboval? Do malého městečka, které bylo ještě napůl vesnicí, se zkrátka hodilo lépe.

„Jé, strejdo! Tys ho umyl!“ zvolala Gala. Strýček totiž auto moc často nemyl. Když projel louží nebo blátem, špína na něm zaschla

a zmizela, až když začalo pršet. Vendelín myl džíp jen při zvláštních příležitostech a Galin příjezd byl jednou z nich.

Strýček se zaculil, hodil tašku na zadní sedadlo a posadil se za volant.

„A taky jsem vyměnil tlumiče a dal jsem novou plachtu,“ ukázal na stříšku.

„Teda. To zírám. Skvělý,“ pochválila ho Gala.

Vendelín nastartoval a spokojeně zabručel. Pohládl auto po volantu, zařadil zpátečku, otočil se a vyjeli z nádraží. A pak začala jejich typická konverzace, u které se vždy teta Květa mohla potřhat smíchy.

„Jaká byla cesta? Všechno v pořádku? Nikde žádný tajný agent nebo špion?“ zjišťoval strýček.

„Ne. Myslím, že jsem nikoho takovýho nepotkala, i když... ten průvodčí se mi zdál zvláštní. Vsadím boty na to, že to byl ruský špion, který se snažil ukrást nějaký tajný materiály od té paní, co se mnou jela ve vlaku. Vypadala úplně jako nějaká vědkyně... Teda určitě to byla vědkyně,“ uvažovala Gala nahlas.

Strýček kýval hlavou a mhouřil oči. „Jasný, měla velký brejle, drdol, tmavě hnědý hnusný kostým a sešlapaný boty?“

Gala přikývla.

„Takže to musela být vědkyně.“

„No a furt si četla něco v nějakých papírech a telefonovala s někým a bavila se o energiích, částicích a takových věcech.“

„Hm, tak to určitě měla nový plány na protonový urychlovač jaderné energie, který umožní lidem cestovat z místa na místo.“

„Jako ve Star Treku?“ žasla Gala.

„Přesně tak. To jsem zvědavý, jak to dopadne. Jestli si třeba zítra přečteme v novinách, že jedna cestující byla ve vlaku přepadena a byly jí odcizeny dokumenty velké hodnoty,“ brumlal si už pro sebe strýček. Gala byla spokojená. Tohle bylo přesně to, co jí tak dlouhou dobu scházelo. Strýček Vendelín je prostě dokonalý!

Gala se najednou začala rozhlížet kolem sebe a nakoukla i na zadní sedadla.

„Strýčku, kde je vůbec Hruška? Nevypadla cestou z auta? To bych nerada.“

„Musel jsem ji dneska nechat doma, ale určitě tě přivítá, jak se patří. Byl jsem s ní včera na očkování a asi jí z toho bolí přední packa. Nejsem si jistý, jestli jí tam nezačíná růst druhá hlava. To víš, dneska nevíme, co do těch očkovacích látek míchají, může se jim to nějak zvrtnout a zmutovat a pak to špatně dopadne,“ dodal potměšile strýček.

„Hm, jestli jí roste druhá hlava, to má štěstí, že jí nedali tu injekci do zadku, jako očkují někdy lidi,“ odpověděla Gala a s vážnou tváří vydržela sedět jen pár sekund, než se na celé kolo rozchechtala a strýček s ní.

„To bylo dobrý, Galo“ smál se ještě po zbytek cesty Vendelín, až se mu z očí koulely slzy.

2. kapitola

Citronomandarinkovník

A právě tento rozhovor si vybavila Gala, když přesazovala sazenice u velkého stolu, a chtě nechtě se rozesmála.

V tu chvíli se začala podlaha nepatrně chvět. Chvění postupně sílilo a sílilo, až se Gala musela chytit desky stolu, aby nespadla. Vypadalo to jako malé zemětřesení, ale to jen přicházel strýček a kolem nohou mu poskakovala jezevčice Hruška. Zdálo se, že už ji packa nebolí, a hlavu měla stále jenom jednu.

„Co je tady tak k smíchu, mladá dámo?“ řekl naoko vážně strýček.

„Jen jsem si vzpomněla na Hrušku a její druhou hlavu,“ vysvětlovala Gala a drbala fenku za uchem. Ta si mohla radostí ukrotit dlouhé tělíčko a dívce připadalo, že se každou chvíli musí zamotat do pořádného uzlu.

„Pojď, něco ti ukážu. Sice přijdeme pozdě k obědu, ale Květa to snad rozdýchá,“ vzal strýček Galu za ruku a vedl ji do jednoho ze tří obrovských skleníků, který sloužil jako oranžerie. Strýček v něm pěstoval citrusy a teplomilné rostliny. Z tohoto důvodu byl tento velký skleník jako jediný i vytápěný.

Těsně před vstupem si Gala všimla dřevěné bedýnky plné zeleniny a ovoce roztodivných tvarů. Byly tu mrkve se dvěma nebo třemi kořeny, dva srostlé celery, citron, který vypadal jako menší banán, nebo lilek, kterému u stopky vyrůstaly další dva.

„To je zase pro Kozla? To ho to ještě nepustilo?“

„Ne. Naopak. Chodí mi sem několikrát týdně kontrolovat, co by pro něj bylo to pravé. To má tak někdo libůstky,“ zasmál se strýček a zamrkal.

Ale to už vstupovali do oranžerie. Galu udeřil do tváře horký a vlhký vzduch.

„Nějak zlobí vytápění, budu s tím muset něco udělat. Před pár dny jsem ho zkoušel kontrolně zapnout a nelíbí se mi, jak v tom chrčí. Myslím, že je v háji,“ otáčel se za chůze strýček přes rameno.

„Teď v létě to nevádí, je teplo samo o sobě, ale až se ochladí, bude to velký problém,“ mračil se.

Gala jeho obavy chápala. Kdyby nefungovalo vytápění, na podzim by přišli o všechny citrusy a teplomilné rostliny, a to by znamenalo opravdovou pohromu.

Připadala si tady jako v amazonském pralese. Ze stropu visely dlouhé liány, kapradiny, obrovské bromélie, orchideje a všude kolem rostly palmy, citronovníky, pomerančovníky a další rostliny, které neuměla Gala pojmenovat, protože je viděla poprvé v životě. Každou chvíli čekala, že se rozhrne zelené listí a vyskočí na ni jaguár nebo omylem šlápne na jedovatého pralesního hada...

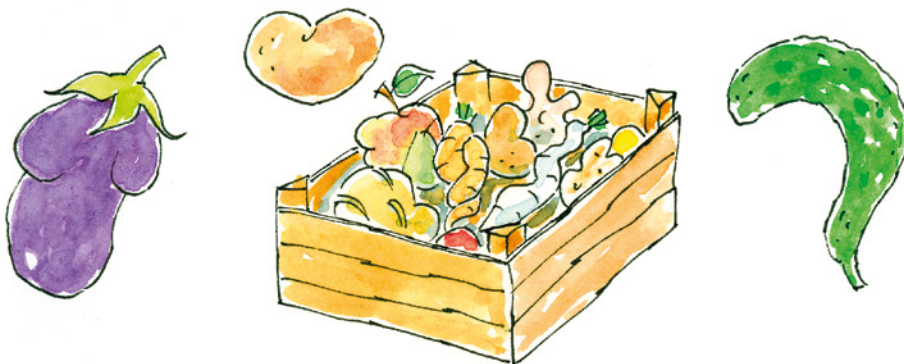
A jako by jí strýček četl myšlenky, řekl: „Neboj, hadi tu nejsou, vyhnal jsem je. Vlastně jeden tady někde musí být, napočítal jsem jich dvacet pět a původně jich tady bylo dvacet šest.“

„Haha, strýčku, to je fakt vtipný. Víš, jak se hadů bojím.“

„Tak promiň, žádný tu není, no... jen možná nějaký slepýš,“ neodpustil si přesto strýček, takže ho Gala štouchla do boku.

Došli pomalu až k místu, kde rostlo několik různě velkých citronovníků najednou. Gala si všimla, že některé z nich jsou jiné, zvláštní... Co ji na nich tak upoutalo?

„Hádej, co je na nich nového?“ jako by jí opět četl myšlenky strýček.

Gala chvíli přemýšlela a pak se tukla do čela.

„Tak se ti to přece jen podařilo! To je skvělý! Citronovník s mandarinkovníkem v jednom stromku, to je úžasný! Gratuluju, strýčku!“

Vendelín se dmul pýchou a přistoupil ke vzrostlému stromku, který na pravé polovině plodil mandarinky a na levé citrony.

„Ale že mi to dalo práce. Několikrát už jsem myslel, že to vzdám. Loni v létě už to vypadalo slibně, vzpomínáš? Jenže jak jsi odjela, tak mi rostlinky napadly svilušky a bylo po nich. Přes noc je vysály jak upíři. Takový práce, co jsem tomu obětoval! Potvory svilušky! No ale přišel jsem na jeden figl a tím je... Hádej!“

Gala pokrčila rameny, protože ji nic nenapadlo.

„Mmm, supertajný prášek z NASA? Drcená měsíční hornina na potírání roubu? Nějaká přesná teplota, která nesmí klesnout?“ hádala.

„Dobry, trochu ses přiblížila. Ale nebudu tě dlouho napínat, protože bys na to stejně nepřišla. Dlouhodobým zkoušením se mi podařilo vyvinout mast, kterou potírám naříznutou větvíčku, i tu, kterou roubuju, a pak s ní pomažu ještě celý roub kolem dokola... Smíchal jsem borovicovou smůlu, teda fakt musí být jedinečně borovicová, pak včelí vosk a prášek z drcené sépiové kosti!“

„Sépiová kost? To je ta, co mívají papoušci v klecích?“

„Jo, ale tahle musí být drcená. To je figl, co? A od té doby, co tu pastu používám, se mi každý roub chytil! Nechám si to patentovat!“

„Vážně, strejdo, to bys měl! A je super, že si můžu z jednoho stromku utrhnout citron do čaje a pak i mandarinku ke snídani!“

Strýček pokýval hlavou, byl na sebe jaksepatří pyšný.

„No a to ještě zkusím roubovat červený rybíz a angrešt. Víš, když se dělá koláč, tak aby ty bobule byly pěkně dohromady a kuchařky nemusely běhat od jednoho keřku ke druhému. Ale zatím to

nejde, zkusím změnit poměr surovin v tý pastě,“ uvažoval Vendelín, když vzal Galu kolem ramen a vydali se zpět.

„A co když rybíz nesnáší tu borovicovou smůlu? Je přece z jehličnatého stromu,“ navrhla mu Gala.

„Teda, to je nápad! To bude určitě tím. Zkusím smůlu třeba z jabloně. Není sice tak pevná a aromatická jako u jehličnanů, ale tohle by mohlo vyjít. Ty jsi hlavička, Galo!“ podrbal ji ve vlasech.

Když opustili oranžerii, vydali se do sázecí místnosti, kde Gala před chvílí přesazovala macešky. Strýček se naklonil nad její práci a zkoumavě si ji prohlížel. Gala pozorovala jeho předloktí, když si vyhrnul rukávy kostkované košile. Takovou spoustu černých chlupů nasázených tak nahusto vedle sebe snad v životě neviděla. Možná leda jako srst nějakého zvířete, strýček byl totiž tak chlupatý, jako by byl medvěd. Černé chlupy mu rostly i na hřbetech dlaní, i když už ne tak dlouhé a kudrnaté jako na rukou, a zmenšovaly se a postupně končily u prvních kloubů na prstech. Teda, ten v zimě vůbec nemusí nosit svetr navíc, napadlo Galu najednou. S tím kožíškem po těle je jak medvídek. Ale zato v létě, to musí být pěkná otrava.

Vendelín bral květináčky s rostlinkami do rukou a otáčel je dokola. Na to, jak obrovské měl ruce, jeho prsty vůbec nebyly nemožné nebo hrubé. Naopak měl jemné a ladné pohyby a dotýkal se lístků s takovou něhou a láskou, že to dívku vždycky dojalo. V takových chvílích měla svého strýčka ráda nejvíce na světě.

„Dobrá práce, děvče. Nejsi ty náhodou dcera a neteř zahradníka?“ zasmál se.

„Ano. A taky majitelka zahradnictví, televizní hvězda, fotografka, cukrářka a spisovatelka v jedné osobě!“ uklonila se.

„Tak pojď, ty hvězdo, už takhle jdeme pozdě k obědu,“ mrkl strýček na hodinky, objal ji kolem ramen a odcházeli spolu do domu.